

**MOKESTINIŲ GINČŲ KOMISIJA PRIE
LIETUVOS RESPUBLIKOS VYRIAUSYBĖS**

**SPRENDIMAS
DĖL A. Š. 2016-07-29 SKUNDO**

2016 m. rugsėjo 30 d. Nr. S-203 (7-164/2016)
Vilnius

Mokestinių ginčų komisija prie
Lietuvos Respublikos Vyriausybės,
susidedanti iš:

komisijos pirmininkės
komisijos narių

Editos Veršalienės
Martyno Endrijaičio
Rasos Stravinskaitės
Andriaus Veniaus
Linos Vosylienės – pranešėja
Jūratei Dalmantaitei
A. R.

sekretoriaujant
dalyvaujant mokesčių mokėtojos atstovei
mokesčių administratoriaus atstovui nedalyvaujant

2016 m. rugsėjo 14 d. posėdyje išnagrinėjusi A. Š. (toliau – Pareiškėja) 2016-07-29 skundą dėl Valstybinės mokesčių inspekcijos prie Lietuvos Respublikos finansų ministerijos (toliau – Inspekcija) 2016-07-07 sprendimo Nr. 68-178, n u s t a t ė:

Inspekcija 2016-07-07 sprendimu Nr. 68-178 patvirtino Klaipėdos apskrities valstybinės mokesčių inspekcijos (toliau – Klaipėdos AVMI) 2016-05-12 sprendimą Nr. (6.5)-52, kuriuo Pareiškėja neatleista nuo 1382,82 Eur gyventojų pajamų mokesčio (toliau – GPM) baudos ir 106,64 Eur privalomojo sveikatos draudimo įmokų (toliau – PSD įmokos) baudos.

Sprendime nurodoma, jog byloje nustatyta, kad Šiaulių AVMI 2014-01-10 patikrinimo aktu Nr. 35-46 atliko pakartotinį Pareiškėjos GPM už laikotarpį nuo 2006-01-01 iki 2011-12-31 ir PSD įmokų už laikotarpį nuo 2009-01-01 iki 2009-12-31 apskaičiavimo bei sumokėjimo į biudžetą teisingumo patikrinimą ir apskaičiavo 13828,20 Eur GPM bei 1066,38 Eur PSD įmokas. Šiaulių AVMI, vadovaudamasi Mokesčių administravimo įstatymo (toliau – MAĮ) 70 str. 1 dalimi, Pareiškėjos GPM bazę nustatė pagal mokesčių administratoriaus atliktą įvertinimą pritaikiusi išlaidų metodą, nes konstatavo, jog Pareiškėjos šeima 2006–2011 m. disponavo kitomis, iš nenustatytų šaltinių gautomis pajamomis, nuo kurių nedeklaravo ir nesumokėjo GPM ir PSD įmokų. Šiaulių AVMI 2014-02-25 sprendimu Nr. FR0682-72 patvirtino patikrinimo aktą ir nurodė Pareiškėjai sumokėti 13828,20 Eur GPM, 5245,69 Eur GPM delspinigius, 1382,82 GPM baudą, 1066,38 Eur PSD įmokas, 446,81 Eur PSD įmokų delspinigius ir 106,64 PSD įmokų baudą. Inspekcija, išnagrinėjusi Pareiškėjos 2014-03-22 skundą, 2014-05-30 sprendimu Nr. 68-104 patvirtino Šiaulių AVMI 2014-02-25 sprendimą Nr. FR0682-74. Mokestinių ginčų komisija prie Lietuvos Respublikos Vyriausybės (toliau – Komisija) 2014-09-01 sprendimu Nr. S-174 (7-126/2014) patvirtino Inspekcijos 2014-05-30 sprendimą Nr. 68-104. Pareiškėja su skundu kreipėsi į Vilniaus apygardos administracinę teisumą (toliau – VAAT), kuris 2015-04-27 sprendimu

Pareiškėjos skundą atmetė kaip nepagrįstą. Pareiškėja 2015-05-18 el. paštu išsiuntė apeliacinį skundą dėl VAAT 2015-04-27 sprendimo panaikinimo. Pareiškėja taip pat prašė atnaujinti terminą apeliaciniam skundui paduoti. VAAT 2015-05-22 nutartimi netenkino Pareiškėjos prašymo atnaujinti terminą apeliaciniam skundui paduoti bei atsisakė priimti Pareiškėjos apeliacinį skundą. Lietuvos vyriausiasis administracinis teismas (toliau – LVAT) 2015-09-09 nutartimi Pareiškėjos atskirąjį skundą atmetė ir VAAT 2015-05-22 nutartį paliko nepakeistą.

Nurodoma, jog MAĮ 141 str. 1 dalyje bei Inspekcijos viršininko 2004-07-26 įsakymu Nr. VA-144 (2012-10-01 įsakymo Nr. VA-89 redakcija) patvirtintų Atleidimo nuo baudų, delspinigių ir palūkanų taisyklių (toliau – Taisyklės) 5 punkte yra nustatyti pagrindai, kuriems esant mokesčių mokėtojai atleidžiami nuo paskirtų baudų. MAĮ 141 str. 2 dalyje nustatyta, kad nuo baudos atleidžiama tik tuo atveju, kai mokesčių mokėtojas mokesčio, susijusio su paskirta bauda, sumą yra sumokėjęs (mokestis įskaitytas ir (arba) priverstinai išieškotas) ar šio mokesčio sumokėjimo terminas šio įstatymo nustatyta tvarka yra atidėtas arba išdėstytas. Pareiškėja ir Inspekcija 2016-03-09 sudarė mokestinės paskolos sutartį Nr. (23.24-08)-327-1499 dėl 13828,49 Eur GPM ir 971,74 Eur PSD įmokų, 45,43 Eur GPM delspinigių, 3,19 Eur PSD įmokų delspinigių, 1382,82 Eur GPM baudos, 106,64 Eur PSD įmokų baudos mokestinės nepriemokos sumokėjimo išdėstymo. Pažymima, kad mokestinės paskolos sutarties sudarymas tėra sąlyga nagrinėti klausimą, ar egzistuoja MAĮ 141 str. 1 dalyje nustatyti pagrindai, kuriems esant mokesčių mokėtojai gali būti atleisti nuo paskirtų baudų. Pareiškėjos prašymas atleisti nuo paskirtų baudų gali būti tenkinamas tik tada, jei yra nors viena aplinkybė, įtvirtinta MAĮ 141 str. 1 dalyje ir Taisyklių 5 punkte.

Inspekcijos tvirtinimu, iš bylos medžiagos matyti, kad Pareiškėja neįrodė nei vienos aplinkybės, esant kuriai ji galėtų būti atleista nuo GPM ir PSD įmokų baudų mokėjimo. Pasisakydama dėl Pareiškėjos atleidimo nuo baudų mokėjimo MAĮ 141 str. 1 d. 1 punkto pagrindu Inspekcija sprendime nurodo, jog Pareiškėja, būdama atsakinga už savo mokestinių prievolių vykdymą, pagal MAĮ 40 straipsnio nuostatas privalo laiku ir tiksliai įvykdyti mokestinę prievolę, teisingai apskaičiuoti mokesčius, vadovaudamasi mokesčių įstatymais, laiku pateikti mokesčių deklaracijas ir kitus teisės aktuose nurodytus dokumentus. Pareiškėja ne tik turėjo pareigą laiku pateikti GPM deklaracijas, bet ir Gyventojų pajamų mokesčio įstatymo (toliau – GPMĮ), Sveikatos draudimo įstatymo (toliau – SDĮ) nustatyta tvarka laiku į biudžetą sumokėti deklaruotą GPM ir PSD įmokas. Patikrinimo metu nustatyta, kad Pareiškėja 2006–2011 m. disponavo kitomis, iš mokestinio patikrinimo metu nenustatytų šaltinių gautomis pajamomis, kurių nedeklaravo ir nuo kurių nesumokėjo GPM ir PSD įmokų. Pareiškėja mokesčių mokėtojo pareigą vykdė netinkamai, nes laiku nedeklaravo ir nesumokėjo mokesčių, todėl laiku nebuvo gautos pajamos į valstybės biudžetą. Dėl mokestinių prievolių nevykdymo ar netinkamo vykdymo yra padaromas neigiamas poveikis valstybės finansiniams interesams – valstybės negautos mokestinės pajamos.

Pažymima, jog kaltė yra asmens psichinis santykis su jo veiksmais ir jų padariniais, todėl nagrinėjant, ar egzistuoja pagrindas atleisti Pareiškėją nuo baudų mokėjimo MAĮ 141 str. 1 d. 1 punkte nustatytu pagrindu, turi būti nustatyta, ar Pareiškėja, ne laiku mokėdama GPM ir PSD įmokas, suprato, ar, atsižvelgiant į eilę teisiškai reikšmingų aplinkybių, turėjo ir galėjo suprasti, kad pažeidžia GPMĮ ir SDĮ nuostatas. Byloje nustatyta, kad VAAT įsiteisėjęs 2015-04-27 sprendimu konstatavo, jog Pareiškėja 2006–2011 m. patyrė 518451 Lt išlaidas, kurių nepagrindė GPMĮ nustatyta tvarka apmokestintais pajamų šaltiniais, nuo minėtų pajamų sumos neapskaičiavo GPM ir PSD įmokų, dėl ko pažeidė GPMĮ ir SDĮ nuostatas. VAAT konstatavo, jog mokesčių administratoriaus byloje surinkti įrodymai aiškiai patvirtina, kad fiziniai asmenys nurodytų pinigų sumų faktiškai Pareiškėjai ir jos sutuoktiniui neskolino, o tik formaliai pasirašė paskolų sutartis, kad padėtų nuslėpti turimas kitas neapmokestintas pajamas, siekiant išvengti mokesčių sumokėjimo į valstybės biudžetą. Taigi Pareiškėja turėjo ir galėjo suprasti, kad pažeidžia GPMĮ ir SDĮ nuostatas. Atsižvelgiant į tai, atleisti Pareiškėją nuo GPM ir PSD įmokų baudų, nesant jos kaltės, nėra pagrindo.

Pasisakydama dėl Pareiškėjos atleidimo nuo baudų MAĮ 141 str. 1 d. 2 punkte įtvirtintu pagrindu Inspekcija sprendime atsižvelgia į LVAT išaiškinimus, jog MAĮ 141 str. 1 d. 2 punkte numatytas pagrindas sietinas su nenugalimos jėgos (*force majeure*) ir atsitiktinių aplinkybių poveikiu (*cas fortuit*), kurių savo veikloje mokesčių mokėtojas nenumatė ir negalėjo numatyti, ir dėl šių aplinkybių poveikio atsiradę padariniai negalėjo būti veikiami mokesčių mokėtojo valios. Minėtomis aplinkybėmis pripažintinos gamtos jėgos, valstybinės valdžios institucijų neteisėti veiksmai ir žmogaus poveikis. Tačiau žmogaus poveikis mokesčio mokėtojo veikai tik tuomet eliminuoja mokesčio mokėtojo valią, kai prieš jį naudojamas absoliutus smurtas (*vis absoluta*), kurio mokesčio mokėtojas negali išvengti, jam pasipriešinti ar nuo jo apsiginti (LVAT 2005-02-09 sprendimas adm. byloje Nr. A¹⁵-141/2005, publikuotas leidinyje „Administracinių teismų praktika“ Nr. 7, 2005 m.). Pareiškėja pateiktame skunde šių aplinkybių nenurodė, jos nenustatytos skundo nagrinėjimo metu, todėl, Inspekcijos tvirtinimu, Pareiškėja negali būti atleista nuo GPM ir PSD įmokų baudų MAĮ 141 str. 1 d. 2 punkto pagrindu.

Dėl MAĮ 141 str. 1 d. 3 punkte įtvirtinto atleidimo nuo baudos mokėjimo pagrindo nurodoma, jog laikytina, kad žala biudžetui yra padaroma tuomet, kai į biudžetą laiku nepatenka į jį mokėtinos mokesčių sumos. Pareiškėja įstatymu nustatytais terminais nesumokėjo į biudžetą GPM bei PSD įmokų, o mokesčių mokėtojui nesumokėjus mokesčių laiku padaroma žala valstybės biudžetui. Pažymima, jog tokios pozicijos laikosi ir LVAT (2008-07-11 nutartis adm. byloje Nr. A⁵⁰²-1301/2008).

Byloje nėra duomenų, kad Pareiškėja mokesčių įstatymus pažeidė dėl klaidingo apibendrinto mokesčio įstatymo paaiškinimo arba mokesčių administratoriaus raštu ar telefonu jai suteiktos klaidingos konsultacijos mokesčių mokėjimo klausimais, kuri centrinio mokesčių administratoriaus nustatyta tvarka buvo įrašyta ir yra galimybė nustatyti skambinantį asmenį – mokesčių mokėtoją (ar jo atstovą). Atsižvelgiant į tai, Inspekcijos tvirtinimu, nėra pagrindo Pareiškėją atleisti nuo baudų mokėjimo pagal MAĮ 141 str. 1 d. 4 punktą.

Atsakydama į Pareiškėjos skunde pateiktus argumentus, kad jos šeimos patikrinimo veiksmai prasidėjo 2011-01-26, kai Šiaulių AVMI atliko jos sutuoktinio mokestinį tyrimą, o patikrinimo aktas Nr. 35-46 po pakartotinio patikrinimo Pareiškėjos atžvilgiu buvo surašytas tik 2014-01-10, todėl mokestinis patikrinimas vyko itin ilgą laiką tarpą, kas nėra suderinama su nuostatomis, kad mokesčių administravimas turi būti atliekamas nepažeidžiant mokesčio mokėtojo teisių, stengiantis kuo mažiau trikdyti mokesčių mokėtojo veiklą bei stengiantis įvykdyti valstybės priskirtas funkcijas kuo operatyviau, kad paskirtos GPM ir PSD įmokų baudos būtų dėl to, kad mokesčių administratorius neprotinais ilgai vykdė mokestinį patikrinimą, Inspekcija sprendime pažymi, kad nagrinėjamu atveju nenustatyta, jog mokesčių administratorius, atlikdamas Pareiškėjos patikrinimą, būtų vilkinęs procesą ar ėmęsis kitokių neteisėtų veiksmų. Atkreipiamas dėmesys į tai, kad Komisija 2014-09-01 sprendime Nr. S-174 (7-126/2014) nustatė, jog „iš byloje esančių Šiaulių AVMI pranešimų apie atliekamą mokestinį patikrinimą ir mokestinio tyrimo nurodymų Pareiškėjai bei jos sutuoktiniui datų ir turinio matyti, kad Pareiškėjos buvo prašoma pateikti paaiškinimus apie turto įsigijimo ir (ar) pajamų gavimo šaltinius ir juos pagrįsti bei buvo kviečiama atvykti į Tauragės AVMI (pavyzdžiui: Šiaulių AVMI 2011-01-26 nurodymas Nr. MT-24 (adresu: (duomenys neskelbtini) 2011-01-26 nurodymas Nr. MT-25 (adresu: (duomenys neskelbtini), 2011-02-03 nurodymas Nr. MT-24 (adresu: (duomenys neskelbtini), 2011-09-19 raštas Nr. 35-75, 2011-02-07 nurodymas Nr. MT-25 (adresu: (duomenys neskelbtini), 2011-06-23 pranešimas Nr. (11.6-34)S-12386 (adresu: (duomenys neskelbtini), 2012-06-28 raštas Nr. (42.2)S-12524 (adresu: (duomenys neskelbtini), 2012-12-27 raštas Nr. (42.2)S-22416 (adresu: (duomenys neskelbtini) ir kt.). Mokestinį tyrimą atlikusios mokesčių administratoriaus auditorės duomenimis, Pareiškėjai klausimai buvo siunčiami paštu, o ji atsakydavo el. paštu arba tradiciniu paštu, Pareiškėjos sutuoktiniui telefonu pranešus, kad bus kreiptasi į policiją dėl atvedinimo, šis pasisiūlė atvykti į Šiaulių AVMI, tačiau vėliau net telefonu neatsiliepdavo. Todėl Pareiškėjos motyvai dėl netinkamo mokesčių administratoriaus bendradarbiavimo yra nepagrįsti, nes pateikta informacija rodo, kad pati Pareiškėja su sutuoktiniu nebuvo pakankamai aktyvūs bendraudami su mokesčių administratoriumi“. Iš šių aplinkybių,

pasak Inspekcijos, matyti, kad mokesčių administratoriaus kontrolės veiksmų trukmė priklausė ir nuo nepakankamai aktyvaus Pareiškėjos ir jos sutuoktinio bendravimo su mokesčių administratoriumi.

Sprendime pažymima, kad mokestinio ginčo trukmė baudos dydžiui įtakos neturi. MAĮ 139 str. 1 dalyje nurodyta, kad skiriamos konkrečios baudos dydis priklauso nuo pažeidimo pobūdžio, nuo to, ar mokesčių mokėtojas bendradarbiavo su mokesčių administratoriumi, nuo mokesčių įstatymų pažeidimo pripažinimo ir kitų aplinkybių, kurias mokesčių administratorius pripažįsta svarbiomis skirdamas didesnę ar mažesnę baudą. Šioje dalyje nurodyta, kad mokesčių mokėtojui skiriama nuo 10 iki 50 procentų priskaičiuojamo mokesčio sumos dydžio bauda. Pareiškėjai Šiaulių AVMI 2014-02-25 sprendimu Nr. FR0682-74 už nustatytus pažeidimus nuo papildomai apskaičiuotų mokesčių ir įmokų buvo paskirtos minimalios baudos, t. y. 10 proc. dydžio GPM ir PSD įmokų baudos. Todėl daroma išvada, kad nėra aplinkybių, kurių pagrindu būtų galima atleisti Pareiškėją nuo jai skirtų baudų mokėjimo.

Dėl Pareiškėjos teiginių, kad, nagrinėjant šį atleidimo nuo baudų klausimą, būtina vadovautis MAĮ 8 straipsnyje įtvirtintais protingumo ir teisingumo principais, padarytų nuorodų į atitinkamas LVAT nutartis, kur vadovautasi teisingumo bei protingumo kriterijais sprendžiant atleidimo nuo baudų klausimus, Inspekcija sprendime pasisako, kad šie argumentai nelemia Pareiškėjos prašymo tenkinimo, nes nurodomų bylų ir šio ginčo faktinės aplinkybės nėra identiškos ar labai panašios. Pavyzdžiui, adm. byloje Nr. A⁵⁵⁶-3447/2011 (minima Pareiškėjos skunde) toks atleidimas atliktas dėl kitų valstybinių institucijų ir mokesčių administratoriaus nepagrįstai ilgų kontrolės veiksmų atlikimo. Tuo tarpu nagrinėjant Pareiškėjos pateiktą prašymą tokių aplinkybių nenustatyta. Todėl, pasak Inspekcijos, nėra jokio pagrindo teigti, kad mokesčių administratorius nukrypo nuo formuojamos administracinių teismų praktikos nagrinėjant analogiškus ginčus. Net viena skirtinga faktinė aplinkybė gali suponuoti visiškai kitokio sprendimo priėmimą, nepaisant to fakto, kad iškelti reikalavimai gali būti panašūs. Visuomeniniai santykiai pasižymi įvairumu, dėl ko gali kisti ir teisinis tų santykių kvalifikavimas. Taigi mokesčių administratorius šiuo konkrečiu atveju nurodo nežvelgiantis aplinkybių (neapibrėžtų įstatymų leidėjo), kurios lemtų teisingumo bei protingumo kriterijų taikymą.

Taip pat pažymima, kad MAĮ 8 str. 3 dalyje yra nustatyta, jog mokesčių administratorius, administruodamas mokesčius, privalo vadovautis protingumo ir teisingumo kriterijais. Mokesčių teisingumo principas yra neatsiejamas nuo minėtame straipsnyje įtvirtintos mokesčių administratoriaus pareigos, administruojant mokesčius, vadovautis protingumo ir teisingumo kriterijais. Mokesčių administratorius savo veikloje turi vadovautis ne tik formaliomis mokesčių teisės aktuose nustatytomis taisyklėmis, bet ir minėtais kriterijais (LVAT 2007-11-29 nutartis adm. byloje Nr. A¹⁷-1086/2007). Aiškinant minėtų kriterijų taikymą, kaip jie suprantami LVAT praktikoje, sprendime pastebima, jog mokesčių administravimo procedūrose protingumo ir teisingumo kriterijaus taikymas yra ypač aktualus tais atvejais, kai nėra pakankamai duomenų (esant duomenų prieštaravimui), leidžiančių vertinti, ar tinkamai ir objektyviai atliktos atitinkamos administravimo procedūros. Įvertinus ginčo metu nustatytas aplinkybes bei pateiktus dokumentus, Inspekcijos sprendime konstatuojama, jog nagrinėjamu atveju buvo surinkta pakankamai duomenų, leidžiančių konstatuoti apie tinkamai ir objektyviai teisingai atliktas administravimo procedūras, todėl taikyti MAĮ 8 str. 3 dalyje įtvirtintų principų nėra pagrindo.

Pareiškėja 2016-07-29 skunde nurodo nesutinkanti su Inspekcijos 2016-07-07 sprendimu Nr. 68-178. Atkreipia dėmesį į tai, kad atleidimo nuo baudų santykius reglamentuoja MAĮ 141 straipsnis, kuris numato pagrindus, kuriems esant mokesčių mokėtojas gali būti atleidžiamas nuo baudos sumokėjimo. Tačiau net ir esant šiems pagrindams ir turint objektyvius įrodymus dėl jų taikymo galimumo, atleisti nuo baudos galima tik tuo atveju, jeigu mokesčių mokėtojas sumoka mokesį, susijusį su paskirta bauda (mokestis yra įskaitytas ir (arba) priverstinai išieškotas) ar šio mokesčio sumokėjimo terminas MAĮ nustatyta tvarka yra atidėtas arba išdėstytas.

LVAT, nagrinėdamas mokėtojų atleidimo nuo delspinigių ir baudų pagrindus, vadovaujasi ne tik MAĮ įtvirtintais atleidimo nuo delspinigių ir baudų pagrindais, bet ir laikosi pozicijos, kad,

sprendžiant mokėtojų atleidimo nuo apskaičiuotų baudų ir delspinigių klausimus, turi būti vadovaujamosi teisingumo ir protingumo kriterijais (2011-10-10 nutartis adm. byloje Nr. A⁵⁵⁶-2343/2011, 2011-10-10 nutartis adm. byloje Nr. A⁵⁵⁶-2544/2011, 2011-09-08 nutartis adm. byloje Nr. A⁵⁷⁵-2144/2011). Reikšmingomis aplinkybėmis sprendžiant atleidimo nuo ekonominių sankcijų (baudų, delspinigių) klausimą, LVAT pripažįsta ir tokias aplinkybes, kaip mokesčio patikrinimo, mokesčio ginčo trukmė, mokesčių administratoriaus kontrolės veiksmų atlikimo operatyvumas, paties mokėtojo elgesys (2011-10-10 nutartis adm. byloje Nr. A⁵⁵⁶-2544/2011). Pareiškėjos teigimu, būtina pabrėžti ir tai, kad vertinant, ar nagrinėjamu atveju pareiškėjui apskaičiuoti delspinigiai gali būti sumažinti ar apskritai neskaičiuojami, mokesčių administratorius privalo vadovautis teisingumo ir protingumo kriterijais, o šiuo konkrečiu atveju taip nebuvo pasielgta. Mokesčių teisingumo principas yra neatsiejamas nuo MAĮ 8 str. 3 dalyje įtvirtintos mokesčių administratoriaus pareigos, administruojant mokesčius, vadovautis protingumo ir teisingumo kriterijais. Mokesčių administratorius savo veikloje privalo vadovautis ne tik formaliomis mokesčių teisės aktuose nustatytomis taisyklėmis, bet ir minėtais kriterijais, kuriais vadovaujantis privalo būti atliekamas mokesčio patikrinimas, nepažeidžiant mokesčio mokėtojų teisių (LVAT 2008-01-31 nutartis adm. byloje Nr. A⁵⁵⁶-158/2008, 2009-05-28 nutartis adm. byloje Nr. A⁵⁵⁶-670/2009, 2009-06-18 nutartis adm. byloje Nr. A⁵⁵⁶-483/2009), vertinamas mokesčių mokėtojų sąžiningumas (2004-10-27 plenarinės sesijos nutartis adm. byloje Nr. A¹¹-355/2004, „Administracinių teismų praktika“ Nr. 6, 2004, p. 128–143).

Skunde akcentuojama, jog administracinių teisinių santykių, susiklostančių tarp privačių asmenų ir valdžios institucijų, ypatumai lemia, kad privatus asmuo juose yra silpnesnioji pusė. Tokia teisinė asmens padėtis lemia, kad kilus neaiškumams dėl santykio su viešąja administracija, teisė aiškintina jo naudai, siekiant subalansuoti nelygias šalių pozicijas bei garantuoti asmens, kaip silpnesnės šalies, apsaugą. Iš to valstybės institucijoms, įstaigoms, pareigūnams ir kitiems atitinkamus įgaliojimus turintiems asmenims kyla pareiga užtikrinti, kad privatus asmuo galėtų veiksmingai ir tinkamai pasinaudoti jiems Konstitucijos, kitų nacionalinės teisės aktų bei tarptautinių dokumentų suteikiamomis teisėmis ir laisvėmis. Tiek valdžios institucijos, tiek teismai, siekdami įgyvendinti gero viešojo administravimo principą, užtikrinti žmogaus teisių ir laisvių bei privataus asmens, kaip silpnesnės santykio su viešąja administracija šalies, apsaugą, privalo bet kurioje situacijoje vadovautis fundamentaliais protingumo, teisingumo, sąžiningumo principais, sprendimų priėmimo metu atsižvelgti į susiklosčiusių aplinkybių visumą (LVAT 2012-01-16 nutartis Nr. A⁵⁵⁶-31/2012).

Nurodoma, jog MAĮ 141 str. 1 d. 1 punktas nustato, kad mokesčių mokėtojas turi įrodyti, jog nėra kaltas dėl padaryto pažeidimo. Šiuo konkrečiu atveju, Pareiškėjos nuomone, būtina pabrėžti tai, kad patikrinimo metu papildomai mokėti mokesčiai buvo apskaičiuoti dėl to, kad mokesčių administratorius nepripažino Pareiškėjos sutuoktinio pagal paskolų sutartį gautų piniginių lėšų ir jas apmokestino kaip gautas pajamas iš nenustatytų šaltinių. Kitaip tariant, papildomai apmokestintas pajamas (jeigu tokios buvo) gavo Pareiškėjos sutuoktinis, o ne Pareiškėja asmeniškai. Pažymima ir tai, jog LVAT ginče minimo VAAT 2015-04-27 sprendimo, kurį cituoja Inspekcija savo sprendime, teisėtumo apeliacine tvarka nerevizavo dėl praleisto termino skundui paduoti.

Skunde atkreipiamas dėmesys į tai, jog vertinant, kuris iš sutuoktinių yra atsakingas už tokio pobūdžio pajamų deklaravimą, vadovaujantis GPMĮ 3 straipsniu, GPM mokėtoju pripažįstamas pajamų gavęs gyventojas. Šioje nuostatoje vartojama sąvoka „gyventojas“ yra apibrėžiama to paties įstatymo 2 str. 2 dalyje ir reiškia nuolatinį ir nenuolatinį Lietuvos gyventoją. Nuolatinis Lietuvos gyventojas – „fizinis asmuo, kuris laikomas nuolatiniu Lietuvos gyventoju pagal įstatymo 4 straipsnio nuostatas“. Taigi, kaip matyti iš pacituotų įstatymo nuostatų, taip pat GPMĮ 4 straipsnio, nustatančio kriterijus, pagal kuriuos asmuo yra pripažįstamas nuolatiniu Lietuvos gyventoju apmokestinimo GPM tikslais, GPM mokėtoju gali būti pripažintas tik konkretus fizinis asmuo, t. y. įstatymas aiškiai GPM mokėtoją apibrėžia kaip konkretų fizinį asmenį, o ne tokių asmenų daugėtą. Siekiant konkretų fizinį asmenį (gyventoją) pripažinti

aptariamo mokesčio mokėtoju, toks asmuo, be kita ko, turi būti „gavęs pajamų“ GPMĮ 3 straipsnio prasme.

Išplėstinės LVAT teisėjų kolegijos vertinimu (byla Nr. A⁶⁰²-2280-12), sisteminė, loginė bei lingvistinė šių nuostatų analizė aiškiai iliustruoja, jog GPMĮ 8 str. 2 d. 1 punkte numatytu atveju GPM mokėtoju pripažįstamas gyventojas, kuris faktiškai bet kokia forma gavo pajamų, kurios yra GPM objektas jų gavimo momentu. Šioje byloje kolegija nurodė, jog „apibendrinant išdėstytas nuostatas matyti, kad įstatymų leidėjas yra nustatęs asmeninę B klasės iš ne individualios veiklos turto pardavimo pajamas, kokiomis yra pripažintinos ir ginčo pajamos, gavusio nuolatinio Lietuvos gyventojų pareigą šias pajamas deklaruoti ir, jei tokios pajamos priskiriamos apmokestinamosioms, – apskaičiuoti bei sumokėti atitinkamo dydžio GPM. Nagrinėjamos bylos kontekste tai reiškia, kad ši pareiga kiekvieno iš pareiškėjo, t. y. kiekvieno iš sutuoktinio, atžvilgiu yra asmeninė, o tai reikalauja aiškiai nustatyti kiekvienam iš jų tenkančios mokesstinės prievolės už ginčo pajamas ribas, šiuo tikslu pirmiausiai identifikuojant, kuris iš jų „faktiškai“ gavo pajamas GPMĮ prasme“.

Skunde daroma išvada, jog mokesčių administratorius nepagrįstai pripažino, o centrinis mokesčių administratorius bei VAAT tai patvirtino, jog pajamas iš kitų mokesčių administratoriui nežinomų ir nenustatytų šaltinių gavo abu sutuoktiniai lygiomis dalimis, todėl kiekvienas iš jų turėjo šias pajamas (pajamų dalį) deklaruoti ir sumokėti GPM. Akcentuojama, jog išlaidos, kurias mokesčių administratorius grindė pajamomis, gautomis iš nenustatytų šaltinių, didžiąja dalimi siejamos su Pareiškėjos sutuoktinio veiksmais, o būtent, mokesčių administratorius yra konstatavęs, jog „R. Š. motinos L. Š. vardu įregistruotas nekilnojamas turtas – butas (duomenys neskelbtini), bei žemės sklypas (duomenys neskelbtini), yra įsigyti R. Š. , tik įforminti motinos vardu, siekiant nuslėpti lėšas jiems įsigyti bei namo įsigytame žemės sklype statybai“.

Iš aukščiau nurodytų argumentų, Pareiškėjos nuomone, matyti, jog šiuo atveju reiktų vadovautis protingumo ir teisingumo principais, įtvirtintais MAĮ, nes mokesciniame ginče nebuvo nustatyta, jog pajamų, kurios buvo papildomai apmokestintos, gavo Pareiškėja, kaip ir išlaidų, kurios buvo nustatytos patikrinimo akte, didžiąja dalimi taip pat patyrė ne Pareiškėja. Pažymima, jog pagal suformuotą LVAT praktiką vieno sutuoktinio gautos pajamos nebūtinai GPMĮ prasme turi būti laikomos abiejų sutuoktinių lygiomis dalimis gautomis pajamomis (LVAT adm. byla Nr. eA-427-442/2016).

Remiantis tuo, kas aukščiau išdėstyta, skunde daroma išvada, jog šiuo konkrečiu atveju egzistuoja MAĮ 141 str. 1 d. 1 punkte nustatytas pagrindas, nes Pareiškėja neturėjo galimybės žinoti ir nežinojo, jog jos sutuoktinis R. Š. savo motinos L. Š. vardu įregistruotą nekilnojamąjį turtą – butą (duomenys neskelbtini), bei žemės sklypą (duomenys neskelbtini), įsigijo pats asmeniškai ir tik įformino savo motinos vardu, siekiant nuslėpti lėšas šiam turtui įsigyti bei namo įsigytame žemės sklype statybai, kaip tai nurodyta mokesčių administratoriaus patikrinimo aktuose.

Skunde atkreipiamas dėmesys į tai, kad teismų praktikoje yra įtvirtinta, jog paskirta sankcija privalo būti proporcinga padarytam nusižengimui. Šiuo konkrečiu atveju nusižengimą (gavo pajamų, kurias mokesčių administratorius papildomai apmokestino kaip gautas šeimos) galimai padarė Pareiškėjos sutuoktinis be jos valios, Pareiškėjai to nežinant, t. y. nesant Pareiškėjos kaltės, todėl paskirtų baudų sumokėjimas neatitiktų proporcingumo ir teisingumo principų.

Atsižvelgiant į tai, kas išdėstyta, bei vadovaujantis nurodytomis MAĮ normomis, skunde prašoma panaikinti Inspekcijos 2016-07-07 sprendimą Nr. 68-178.

Komisija konstatuoja, jog Pareiškėjos 2016-07-29 skundas atmestinas, ginčijamas Inspekcijos 2016-07-07 sprendimas Nr. 68-178 tvirtintinas.

Iš Pareiškėjos skundo bei jos atstovės mokesstinio ginčo nagrinėjimo Komisijos posėdyje metu išdėstytos pozicijos matyti, kad mokesstinis ginčas šioje byloje yra kilęs dėl Pareiškėjos neatleidimo nuo 1382,82 Eur GPM ir 106,64 Eur PSD įmokų baudų mokėjimo MAĮ 141 str. 1 d. 1 punkte įtvirtintu pagrindu. Vadovaujantis MAĮ 141 str. 1 dalies (2007-07-03 įstatymo Nr. X-

1249 redakcija, galiojanti nuo 2007-07-19) 1 punktu, mokesčių mokėtojas gali būti atleidžiamas nuo pagal šio įstatymo 139 ir 140 straipsnius paskirtų baudų mokėjimo, jei įrodo, kad nėra kaltas dėl padaryto pažeidimo.

LVAT, aiškindamas MAĮ 141 str. 1 d. 1 punktą, ne kartą yra pažymėjęs, jog pagal MAĮ skiriamos baudos turi būti laikomos griežta (objektyvia) atsakomybe, kuriai esant mokesčių mokėtojo kaltė preziumuojama, o įstatymų leidėjas atleidimą nuo baudos MAĮ 141 str. 1 d. 1 punkte įtvirtintu pagrindu sieja ne tik su mokesčių mokėtojo kaltės nebuvimu, bet ir su jo paties pareiga šią faktinę aplinkybę įrodyti. Įrodinėjimo našta, jei mokesčių mokėtojas siekia pasinaudoti šia atleidimo nuo baudų galimybe, tenka mokesčių mokėtojui (2005-02-09 nutartis adm. byloje Nr. A¹⁵-141/2005, 2011-03-28 nutartis adm. byloje Nr. A⁵⁵⁶-364/2011 ir kt.).

Pažymėtina, jog MAĮ 141 str. 1 dalyje įtvirtintos teisės normos numato bendro pobūdžio atleidimo nuo baudos bei delspinigių aplinkybes, kurias privalo įrodyti mokesčių mokėtojas ir jos yra vertinamojo pobūdžio dėl jų taikymo konkrečiam atvejui. Kaip ne sykį yra nurodęs LVAT savo praktikoje, tokiam vertinimui yra svarbūs mokesčius nustatantys teisės aktai, kuriuos pažeidė mokesčių mokėtojas ir pagal kuriuos buvo nustatyta prievolė sumokėti mokesčius. Todėl kiekvienu konkrečiu atveju, vertinant konkretaus mokesčių mokėtojo kaltės dėl skirtingų mokesčių įstatymų pažeidimų klausimą MAĮ 141 str. 1 d. 1 punkto taikymo aspektu, turi būti atsižvelgiama į tuos teisės aktus, kurie reguliuoja konkretų teisinį santykį, t. y. turi būti įvertinama, kokie ir kokia apimtimi yra teisiškai reikšmingi faktai, kurie yra pakankami konstatuoti konkretaus mokesčio mokėtojo kaltės dėl konkretaus mokesčio įstatymo pažeidimo klausimą (pavyzdžiui, LVAT 2011-06-27 nutartį adm. byloje Nr. A⁴³⁸-2122/2011).

Iš bylos medžiagos matyti, jog GPM ir PSD įmokų baudos, nuo kurių mokėjimo Pareiškėja prašo atleisti, jai buvo skirtos Šiaulių AVMI 2014-02-25 sprendimu Nr. FR0682-74 dėl patikrinimo akto tvirtinimo. Mokestinio patikrinimo, kurio rezultatai buvo patvirtinti nurodytuojų Šiaulių AVMI sprendimu, metu buvo nustatyta, kad Pareiškėja kartu su sutuoktiniu 2007–2011 m. disponavo kitomis, iš patikrinimo metu nenustatytų šaltinių gautomis pajamomis, kurių įstatymų nustatyta tvarka nedeklaravo ir nuo kurių nesumokėjo GPM bei PSD įmokų. Iš bylos medžiagos taip pat matyti, jog Inspekcija 2014-05-30 sprendimu Nr. 68-104 patvirtino Šiaulių AVMI 2014-02-25 sprendimą Nr. FR0682-74. Komisija 2014-09-01 sprendimu Nr. S-174 (7-126/2014) patvirtino Inspekcijos 2014-05-30 sprendimą Nr. 68-104. Pareiškėjai su skundu kreipūsis į VAAT, pastarasis 2015-04-27 sprendimu adm. byloje Nr. I-4909-331/2015 Pareiškėjos skundą atmetė kaip nepagrįstą. Nurodytasis VAAT sprendimas yra įsiteisėjęs.

1999-01-14 Administracinių bylų teisenos įstatymo Nr. VIII-1029 (2016-06-02 įstatymo Nr. XII-2399 redakcija, galiojanti nuo 2016-07-01) 98 str. 4 dalis numato, kad, sprendimui įsiteisėjus, proceso šalys ir kiti proceso dalyviai, taip pat jų teisių perėmėjai nebegali iš naujo pareikšti teisme tų pačių reikalavimų tuo pačiu pagrindu, taip pat kitoje byloje ginčyti teismo nustatytų faktų ir teisinių santykių, o 57 str. 2 dalis numato, jog faktai, nustatyti įsiteisėjusiu teismo sprendimu vienoje administracinėje ar civilinėje byloje, iš naujo neįrodinėjami nagrinėjant kitas administracines bylas, kuriose dalyvauja tie patys asmenys. Kaip yra nurodęs LVAT savo praktikoje, vadovaujantis šia nuostata, prejudicinę galią teismo procese turi ir neįrodinėtinomis aplinkybėmis (faktais) pripažįstamos tos aplinkybės (faktai), kurie buvo nustatyti įsiteisėjusiu, t. y. *res judicata* galią įgijusiu teismo sprendimu. Būtent įsiteisėjęs teismo sprendimas, kaip teisės taikymo aktas, pasižymi išskirtine teisine galia ir yra privalomas visiems asmenims ir visoms valdžios institucijoms (Teismų įstatymo 9 straipsnis). Tokio sprendimo priėmimas ir atitinkamų faktų (aplinkybių) konstatavimas jame reiškia, kad šalių ginčas yra išspręstas galutinai, visiems laikams ir teismo nustatytos aplinkybės (faktai) nebegali būti revizuojami kokių nors kitų institucijų (LVAT 2012-01-16 nutartis adm. byloje Nr. A⁴³⁸-54-12).

Atsižvelgdama į tai, kas išdėstyta, į aplinkybę, jog VAAT 2016-02-12 sprendimas adm. byloje Nr. I-4909-331/2015 yra įsiteisėjęs, Komisija, nagrinėdama Pareiškėjos atleidimo nuo baudų klausimą, minėtame teismo sprendime nustatytų teisiškai reikšmingų faktinių bylos aplinkybių iš naujo neanalizuoja ir dėl jų nebeprisako. Todėl Pareiškėjos skunde dėstomus atleidimo nuo baudų argumentus, jog patikrinimo metu mokėtini mokesčiai buvo apskaičiuoti dėl

to, kad mokesčių administratorius nepripažino Pareiškėjos sutuoktinio pagal paskolų sutartis gautų piniginių lėšų ir jas apmokestino, kitaip tariant, papildomai apmokestintų pajamų gavo, taip pat ir išlaidų patyrė Pareiškėjos sutuoktinis, o ne pati Pareiškėja asmeniškai, jog, remiantis skunde nurodyta LVAT praktika, GPM mokėtoju gali būti pripažintas tik konkretus fizinis asmuo, o vieno sutuoktinio gautos pajamos nebūtinai GPM prasmė turi būti laikomos abiejų sutuoktinių lygiomis dalimis gautomis pajamomis, atmeta kaip nepagrįstus. Komisija pažymi, kad nurodytieji Pareiškėjos argumentai prieštarauja įsiteisėjusiam VAAT teismo sprendime konstatuotoms aplinkybėms, jog mokesčių administratoriaus nurodymai Pareiškėjai sumokėti mokesčių sumas, kurias mokesčių administratorius apskaičiavo dėl to, kad ne tik Pareiškėjos sutuoktinio, bet ir pačios Pareiškėjos 2007–2011 m. patirtos išlaidos viršijo juridinę galią turinčiais pajamų šaltiniais patvirtintas pajamas, yra pagrįsti ir teisėti.

Pareiškėja skunde tvirtina, jog jai mokėtini mokesčiai buvo apskaičiuoti dėl to, kad mokesčių administratorius nepripažino ne Pareiškėjos asmeniškai, bet jos sutuoktinio pagal paskolų sutartis gautų piniginių lėšų ir jas apmokestino kaip gautas iš nenustatytų šaltinių. Mokesčių administratorius yra konstatavęs, jog „R. Š. motinos L. Š. vardu įregistruotas nekilnojamasis turtas – butas (duomenys neskelbtini), bei žemės sklypas (duomenys neskelbtini), yra įsigyti R. Š. , tik įforminti motinos vardu, siekiant nuslėpti lėšas jiems įsigyti bei namo įsigytame žemės sklype statybai“. Pareiškėja teigia neturėjusi galimybės žinoti ir nežinojusi, jog jos sutuoktinis R. Š. savo motinos L. Š. vardu įregistruotą nekilnojamąjį turtą – butą (duomenys neskelbtini), bei žemės sklypą (duomenys neskelbtini), įsigijo pats asmeniškai ir tik įformino savo motinos vardu, siekiant nuslėpti lėšas šiam turtui įsigyti bei namo įsigytame žemės sklype statybai. Šiuo konkrečiu atveju nusižengimą (gavo pajamų, kurias mokesčių administratorius papildomai apmokestino kaip gautas šeimos) galimai padarė Pareiškėjos sutuoktinis be jos valios, Pareiškėjai to nežinant, t. y. nesant Pareiškėjos kaltės, todėl, Pareiškėjos nuomone, egzistuoja MAĮ 141 str. 1 d. 1 punkte nustatytas pagrindas atleisti ją nuo baudų mokėjimo.

Nurodytieji Pareiškėjos argumentai yra nepagrįsti, nes, kaip matyti iš ginčo byloje esančių mokesčių administratorių sprendimų, kurie yra patvirtinti minėtu įsiteisėjusiu VAAT sprendimu, turinio, mokesčių administratorius Pareiškėjos šeimos (ne Pareiškėjos sutuoktinio) išlaidoms 2006–2011 m. laikotarpiu priskyrė Pareiškėjos sutuoktinio motinos L. Š. vardu įregistruotą 2006-10-02 trijų kambarių buto (duomenys neskelbtini), 2008-03-15 žemės sklypo (duomenys neskelbtini), įsigijimo išlaidas bei šiame sklype statomo namo statybos išlaidas. Mokesčių administratorius nustatė, kad Pareiškėjos sutuoktinio motina L. Š. neturėjo galimybių sutaupyti lėšų nekilnojamajam turtui 2006 ir 2008 m. įsigyti, kad 2006 m. nupirktu trijų kambarių butu (duomenys neskelbtini), naudojasi Pareiškėja su šeima (Pareiškėja ir šiame skunde Komisijai nurodo gyvenanti tuo pačiu adresu), kad žemės sklype (duomenys neskelbtini), statomo namo statybos išlaidomis rūpinosi Pareiškėjos sutuoktinis. Be to, mokestinio ginčo metu Pareiškėja įrodinėjo, kad 2007–2011 m. išlaidoms padengti (įskaitant išlaidas, kurias Pareiškėjos šeima patyrė įsigydama aukščiau nurodytą nekilnojamąjį turtą, apie kurio įsigijimą Pareiškėja skunde Komisijai tvirtina jau nieko nežinanti) jos šeima naudojo fizinių asmenų paskolintas pinigines lėšas, teikė ne tik sutuoktinio, bet ir savo vardu su fiziniais asmenimis pasirašytas paskolų sutartis. Atsižvelgiant į tai, kas išdėstyta, Pareiškėjos tvirtinimai, kad mokesčių teisės aktų pažeidimus padarė tik jos sutuoktinis, o ji nežinojo apie sutuoktinio daromus mokestinius pažeidimus, vertintini kaip Pareiškėjos jokiais įrodymais nepagrįsta pozicija siekiant pasinaudoti atleidimo nuo baudų galimybe.

Pasisakant šiuo ginčo aspektu taip pat pažymėtina, jog LVAT 2015-02-09 nutartyje adm. byloje Nr. A-81-261/2015 yra nurodęs, kad vertinant MAĮ 141 str. 1 d. 1 punkte įtvirtintą atleidimo nuo baudos pagrindą, yra reikšminga mokesčių mokėtojo veikos subjektyvinė pusė, t. y. kaltė, kurios išraiška yra nepakankamas atidumas, rūpestingumas ar apdairumas, kurio reikalaujama iš veikiančio asmens konkrečiomis sąlygomis. Asmuo, kuris nevykdė pareigos elgtis rūpestingai ir atidžiai arba nesugebėjo toks būti konkrečioje situacijoje, negali būti atleistas nuo atsakomybės nesant kaltės dėl padaryto pažeidimo. Pareiškėja, nagrinėjamo mokestinio ginčo

atveju siekdama pasinaudoti atleidimo nuo baudų teisine galimybe, įrodymais nepaneigė savo kaltės, todėl šiuo pagrindu negali būti atleista nuo baudų mokėjimo.

Pareiškėja skunde taip pat remiasi protingumo ir teisingumo principais, kurie, jos vertinimu, sudaro pagrindą atleisti ją nuo baudų mokėjimo. Reikšmingomis aplinkybėmis sprendžiant atleidimo nuo ekonominių sankcijų (baudų, delspinigių) klausimą LVAT pripažįsta ir tokias aplinkybes, kaip mokestinio patikrinimo, mokestinio ginčo trukmę, mokesčių administratoriaus kontrolės veiksmų atlikimo operatyvumą, paties mokėtojo elgesį (2011-10-10 nutartis adm. byloje Nr. A⁵⁵⁶-2544/2011). Pareiškėjos teigimu, vertinant, ar nagrinėjamu atveju pareiškėjai apskaičiuoti delspinigiai gali būti sumažinti ar apskirtai neskaičiuojami, mokesčių administratorius privalo vadovautis teisingumo ir protingumo kriterijais, o šiuo konkrečiu atveju taip nebuvo pasielgta. Pasisakydama šiuo ginčo aspektu, Komisija atkreipia dėmesį į tai, kad iš byloje esančių dokumentų matyti, jog Klaipėdos AVMI 2016-02-11 sprendimu Nr. (6.5)-7 jau atleido Pareiškėją nuo papildomai apskaičiuotų 9533,66 Eur GPM ir 668,27 Eur PSD įmokų delspinigių mokėjimo. Todėl Pareiškėjos skunde dėstomi argumentai, jog šiuo konkrečiu atveju mokesčių administratorius, apskaičiuodamas delspinigius, juos sumažindamas ar neskaičiuodamas jų, nesivadovavo teisingumo ir protingumo kriterijais, laikytini nepagrįstais. Komisija taip pat nurodo sutinkanti su ginčijamame Inspekcijos sprendime išdėstyta pozicija dėl MAĮ 8 str. 3 dalyje įtvirtintų principų taikymo sprendžiant Pareiškėjos atleidimo nuo baudų mokėjimo klausimą ir papildomai dėl to nebepasisako.

Atsižvelgdama į tai, kas išdėstyta, Komisija konstatuoja, jog Inspekcija, priimdama ginčijamą sprendimą, išsamiai ištyrė visas bylos aplinkybes, tinkamai įvertino byloje esančius duomenis, nenukrypo nuo teisminės praktikos šios kategorijos bylose, teisingai taikė teisės normas ir priėmė pagrįstą bei teisingą sprendimą, kurį keisti ar naikinti Pareiškėjos skunde nurodytais motyvais nėra pagrindo.

Mokestinių ginčų komisija prie Lietuvos Respublikos Vyriausybės, vadovaudamasi Mokesčių administravimo įstatymo 155 str. 4 dalimi, n u s p r e n d ž i a:

Patvirtinti Valstybinės mokesčių inspekcijos prie Finansų ministerijos 2016-07-07 sprendimą Nr. 68-178.

Pagal Mokesčių administravimo įstatymo 159 str. 1, 3 ir 4 dalis mokesčių mokėtojas, nesutinkantis su Mokestinių ginčų komisijos sprendimu, turi teisę šį sprendimą apskųsti Vilniaus apygardos administraciniam teismui (Žygimantų g. 2, 01102 Vilnius). Pagal MAĮ 159 str. 2 dalį apskųsti Mokestinių ginčų komisijos sprendimą taip pat turi teisę centrinis mokesčių administratorius, tačiau tik tuo atveju, kai centrinis mokesčių administratorius ir Mokestinių ginčų komisija, spręsdami mokestinį ginčą (arba mokestinio ginčo metu), skirtingai interpretavo įstatymų ar kito teisės akto nuostatas. Skundas Vilniaus apygardos administraciniam teismui turi būti paduodamas ne vėliau kaip per 20 dienų po Mokestinių ginčų komisijos sprendimo įteikimo dienos.

Komisijos pirmininkė

Edita Veršeliene

Komisijos nariai

Martynas Endrijaitis

Rasa Stravinskaitė

Andrius Venius

Lina Vosyliene